

«Ἦ Συντροφιά τῶν ἐνδεκκ
Τὴ «Σπίθα» μας συντάσσει
κὶ δὲ κακὰ στὸν τόπο μας
σατυρικῶς πατάσσει.

Τέταρτο φύλλο βγάζουμε
κὶ ἕνα φίλ' στὰ χεῖλιά
σὰς δίνουμε καὶ τάζουμε
«λαγὸς μέ πετραχέλια».

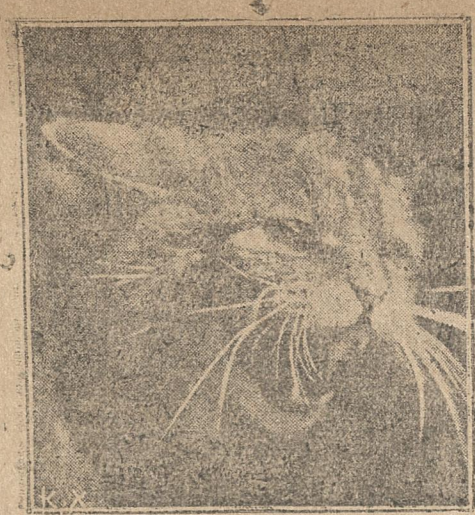
«Ἦχουμε πρῶτῃ σήμερ
τοῦ Ἰανουαρίου
κ' ἡ «Σπίθα» ἐμφανίζεται
μετ' ἑμῶν μεγάλου μεγέθους

Ἰστορικὴ εἶναι ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάλλῃ τὸ γούρτζιν στὸ
μέρος ὅπου βρίσκεται
τὸ «Νέον Πραυτοεῖν».

«Ἦ Συντροφιά τῶν ἐνδεκκ
προδίδει: σέ θυσιῶς
γὰ τὸ καλὸ τοῦ φύλλου μας
δίχως πολλὰς ζημιὰς

Μονάχα ΠΕΝΤΕ φίλους του
οὐκ «Σπίθα» ὅποιος ἐγγράφη
στὸν ῥόμῳ τῆς, τὸ φύλλο μας
θα τοβορεῖται ἀπ' ἐφθελας
ὅλη το χρονο δωρεάν
κ' ἀμείως νὰ μᾶς γράφῃ
τοῦ δέλει νὰ τὸ σιέρονουμε
δίχως ἀργοπορία.

Κὶ ἂν κἀνουν' ἀπὸ σήμερ
ἐτοῦτῃ τῇ ὁ ὕστα
ὅσοις φίλοις σιηροῖσι θα
τῆς «Σπίθα» κ' ὅ ζήτουνε
καλλίτερο, δίχως καμμιὰ
τὸ φύλλο μας ζημιὰ,
νὰ γίνῃ προηγουμένως
γιατὶ μᾶς ἀγαποῦνε.

«Ὁ Τζανέτος κὶ ὁ σὺρ Ντάντης
συζητοῦνε θαυμασίως
κὶ ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
δημοσιᾶ ἐξαισίως.

Ὅπου ὁ σὺρ Ντάντης κὶ ὁ Τζανέτος

ἐκινήσανε νὰ πάνε
εἰς τὸ πρῶτο «ρεστοράν»
τῇ μαρεντὰ τους νὰ φάνε.
Ἄλλ' ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ
ὁ Τζανέτος προσηγγίθη
καὶ με' ὕψος σοβαρὸν
τὸν φιλοῦρδον προσποιήθη).

Τζανέτος: Σὺρ Ντάντη μου διάταξε
νὰ εἰσέλθῃς στὸν ὅρο
Σὺρ Ντάντης: Διατάξε σὺ ἀφέντη μου
εἶναι σὺ οὐδ' ἑμὲ δεικνύς σου
Πῶς ἐρῶς ἐγὼ καλλίτερα
ἀπὸ σέ τὴν ὁρεξή σου;

Τζανέτος: Τὴν ὁρεξή μου μάθι τὴν
δὲν εἶναι νὰ χορτάσω.
Ἐμένα ἐκεῖ ποὺ με' μπορεῖ
—ὅπως σὺ ἐγὼ ἐξαντῇ—
εἶναι νὰ φαίνομαι ἄρ' ὅσον τὰς,
γ' ἐν τῇ ἑσ' καὶ σὺ β' ὅσον τὰς.
Σὺρ Ντάντης: Μένουμε σύμφωνοι ν' αὐτὰ
νὰ μὴ πολυλογούμε

πρέπει κ' οἱ δύο ἀπ' τὸ φατ'
νὰ εὐχαριστηθοῦμε.
Κὶ ὅχι μονάχα τὸ φατ'
θὰ εἶναι ὁτὴν ἐντέλεια
ἀλλ' ὅτι συνοδεύεται
θάραι μὲ πολυτέλεια.
Δὲν μοῖδες ὅμως ὁτὴν ἀρχή
σ' ἀρέσει τὸ κρασί
ἢ μήπως μπόρα προσηγγίς
νάραι ἀπὸ βασιλείας;
Τζανέτος: Μπόρα μοῦ λές; Θέλω κρασί
καὶ νάραι καὶ «ποσχαίτο»
ὅπου ν' ἀδείαζῃς μοι μᾶς
τοὶ κοῦπες ὡς τὸν πάτο.
Διάταξε τώρα... τὴ φατ'...
δὲ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ;

Σὺρ Ντάντης: Φρε, παιδί μου, ὁτὴν
ἀρχή
δὲν πᾶτα μακαρόνια
καὶ δὲν φησὶ κατόπιν
μὲ λίγα πεφραμένα
Δὲν πᾶτα χηλικοπονοῦλον
καὶ λίγη ποσταδέλκι
καὶ τῷ α—τίσσερα αὐτὰ
καλὰ τηρανισμένα
Ἰδες... καὶ τὸ καλλίτερο
ἐπὶ γὰ νὰ ξεράσω....
Φρε δὲν πᾶτα χοιρινὸ
κ' ἂν ἴσως δὲν χορτάσω
τότε σ' ἐκράω κ' ἐσχεσά
καὶ φέρεται κ' ἄλλ' ἀκόμα....

Σὺρ Ντάντης: Μωρέ γ... τὸ σιόμά σου
ποῖς θὰ τὰ φῶγ τόσας;
Ἀκόμα δὲν ἐχόρτασες
καὶ δὲ νὰ φέρῃς κ' ἄλλα;

Σὺρ Ντάντης: Φρε, ἐδῶ Τζανέτο μου
ποῦ ἦθαμε... θὰ φάμε
καὶ χορταμένοι ὅτερα
κᾶπου ἔχουμε νὰ πᾶμε.

Τζανέτος: Τί ἔχουμε; Γὰ πᾶς μου το;
Τὴ «βρίτζο» ποὺ εἰσιμύζεις;

Σὺρ Ντάντης: Εἰς τὸ καλὸ σου ὁδότημα...
Νὰ φάμε καὶ σὺ λέω.

Τζανέτος: Πᾶς μου, σὺρ Ντάντη μου,
γιατὶ

δὲν ἔχω ἡονχία
κ' ἂν δὲν δελήσῃς νὰ μοῦ πῇς
θὰ μὲ σ' ἀνορεῖται.

Σὺρ Ντάντης: Δὲν εἶναι λόγος ν' ἀπορῇς
σ' ἀνορεῖται νὰ μπατῇς
γιατὶ, διὰς, λές, Τζανέτο μου
δὲν με' καταλαβαίνεις.

Μα σὰν πολὺ μοῦ ἄλλαξες
στὸ μοῦρο καὶ ὅτὸ μᾶτι
μοῦ φάνεται... ἀνορεῖται
καὶ καλὸ κομμάτι

Τζανέτος: Μπα! Δὲν θάραι ὁ «φραῖς»
λές; Λέω τὸ
τοὶ μὲν τὸ ξεθόμασται;

Σὺρ Ντάντης: Ὅχι, Τζανέτο μου, γιατί
σὰν μπεροδετῇς με' φουδισα
ἀργὰ ἢ γρήγορα πολὺ
θὲ νάρῃς τὸν μπελά σου

Στὴν τόπό μου τὰ θηλυκὰ
εἶναι «μαρογλημεμένα»
καὶ τὰ Τζανηώικα παιδιὰ
εἶναι διαβολεμένα.

Τζανέτος: Πρέπει νὰ ἐξερῇς φίλε μου

πῶς ἔμπρος εἰς τὸ φροστάνι
κ' αὐτοὶ οἱ δισόλοι γίνονται
ἀγγ' ὅλοι διαβασμένοι....
«Ἀφῆσε με' γιατί... ἀποστά σ' αὐτὸ
—δὲν ντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ—
ἄλλο γένομαι... καὶ μάλιστα ἔπος τραβῶ
ἐτοῦτὸ τὸ κρασί
ἔξελασα τὰ βάσανα
καὶ γίνῃκα παιδάκι...
καὶ γὰ τὸ θηλυκὸ
κ' ἀνορεῖ τὸ περάκι...
Σὺρ Ντάντης: Εἶναι κακὸ τὸ ἀβυσινὸ σου
γιατὶ θὰ πᾶς χαμένο
ὅτὸ λέω ἀπὸ προσηγγίς
γὰ τᾶμα ἐξηγημένο.
Ἦν δὲ, μὲ θέλεις ἐτοιμὸς
εἶναι νὰ ὅτὸ προσφέρῃς
καὶ τὴν πειὸ ὁδοζολή δουλειὰ
μπορεῖ νὰ καταφέρῃ.

Τζανέτος: Σὺρ Ντάντη μου ἐπὶ θυσία...
δὲν εἶναι στὰ σωστά μου
φρὸ τὸ κρασί με' ἀναφε
μοῦ καλεῖ τὰ σούζα μου.
Καὶ ἐρεῖς εἰς ἀδύνατον
πῇ γ' ὁδεσὴν κουβέτα
ποῦ μ' ἐλυσσε στὰ πόδια μου
καὶ μ' ἔκευε «σκελετο»....

Σὺρ Ντάντης: Θέλεις νὰ πῇς πῶς τὸ
κρασί

σ' ἀνορεῖται καὶ πάλι;
Πῶς ποῦ ἐγὼ διάταξε
νὰ φέρον ὁ μπεροζάκι,
κρασί βέρο, κορφαῖκο...
ποῦ φήμη ἔχει μεγάλη;

Τζανέτος: Ἦταν κρασί, σὺ ὅσο σου
αὐτὸ ποῦ μᾶς σεροβάνεις;
Ἦν τὸ πῆρα γὰ ποιο
τῇ ἰοιστοκρατία....

Σὺρ Ντάντης: Μεγάλος εἶσαι πλάτανε...
Τζανέτος: Μωρέ κρασί μου ξαλαλέ
τῇ τὰ τσιμισσὸν οὐλῇ.

Σὺρ Ντάντης: Ἦν κρασί, Τζανέτο μου,
καὶ τὴν ἀνάρῃς τόσο...

Τζανέτος: Σὲ μένεις ποῖς θὰ πῇς
ποῦ εἶναι τὸ κρασί;
Ποῦ στὰ κρασιά βαφτιστήρια
κ' ἀπὸ μικρὸ παιδάκι
σὲ γάθε ἡ ἀπερία
ἐγὼ μόναι ποῦ θάλλω
τὴν πειὸ καλὴ «βεροῖτα»

Σὺρ Ντάντης: Καὶ α' ὅλον τοῦτο,

φίλε μου,
σοῦ λέω πῶς τάχεις χάσει
γιατὶ κ' ἡ ἐπιθεώρηση
ποῦ τῶγαι ἐξετάσῃ,
τὸ βρῖσκει τοῦτο τὸ κρασί
ἐν τῇ... καὶ αὐτὰ
πᾶς... καὶ τὸ πῆρα
καὶ τὸ πῆρα... καὶ τὸ πῆρα

Τζανέτος: Ὅχι, Τζανέτο μου, γιατί
πῶς τὸ κρασί σου ἀξίζει
γιατὶ ἡ ἐπιθεώρηση
τοῦ ὅπου τὴν ἀξία...

Σοῦ πέραςε ἀπ' τὸ μυαλό
πῶς ἡ ὑπερσία
τσιμίζει τὸ κεφάλι τῆς
γὰ τὴ δική σου ὁγία;

Σὺρ Ντάντης: Τζανέτο μου σιγώτερα...
δὲ τὴν ὑπερσία...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΠΙΘΑ

1925

Χίλια ἐνηνιάσια εἴκοσι
καὶ πέντε ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ρωμηοὶ σκοτώνονται
γὰρ κόμματα ἀφρόνως.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ «Σπίθα» μας
βδομαδιαία θάναται
καὶ ὅσοι τὴν διαβάζουνε
πατὰ γέλοια θὰ νὰ σκάνε.

Τὸ φύλλο ποὺ πωλιέται
καὶ ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Ἄσπεν θὴν τὰ θὰ πωλιέται
τὸ φύλλο μας ἐστὶν ἀγορά
ποὺ σὰν καὶ αὐτὸ δὲν ἐκναδγῆκε
ἐστὶν Κέρκυρα καμὰ φορά.

Συνδρομὲς γὰρ ἓνα χρό-
νον καὶ γὰρ ἕξη μῆνες
πρόνο.

Γὰρ ἓνα χρόνο εἴκοσι
δραχμοὺς θὰ μετρήσῃ
ἐκείνος ποὺ ἐστὶ «Σπίθα» μας
συνδρομητὴς θὰ γίνῃ.
Κι' ἂν ἦναι καὶ ἐξέμνητος
συνδρομητὴς νὰ μείνῃ,
δραχμοὺς δέκα μοναχὰ
ἐστὶ χέριά μας θ' ἀφίνη.

Ἐπιστοφές, χειρόγραφα
καὶ γράμματα ἀπ' εὐθείας
νὰ στέλνεται ἐπὶ «Σπίθα» μας
δὲχως ἀγοπορίας.

Ὅσο γὰρ τὰ παράπονα
τῶν ὑποστηρικτῶν μας
—κι' αὐτῶν τῶν δικαστῶν μας—
ζητοῦμε ἀπὸ πρωτῆτερα
ἐπιμετῇ τὴν κρίση
καὶ ἔτσι ποὺ λέτε ἡ «Σπίθα» μας
χρόνια πολλὰ θὰ ζήσῃ.

Ἄς φάμε δ,τι μᾶς ἐμενε
καὶ ὅτετα μὲ ἡσυχία,
ὅσο βήματ' ἄμα κάμουμε
μᾶς ἔρχετ' ἡ ὕγεια...

Ἐξάνετος: Ἀχ! ποῖα εἴν' ἐνεία τὰ βήματα
ποὺ δίνουνε ὕγεια;

Σιὸρ Ντάντης: Τὸ δηλὸν-Ἐξάνετό μου
δὲν φέρνει εὐτυχία....

Μὴν ἐρεθίζεσαι ἔξανά
γιατὶ ἀπ' τὴν Καισαρία
ὁ ἀν Βασίλης ἐρχεται
καὶ φέρνει εὐτυχία....

Ἐξάνετος: Μωρὲ καλά θυμήθηκες
πρωτοχρονιὰ πῶς εἶναι.

Σιὸρ Ντάντης: Καὶ ἔξεις δὴ τὴν
Κέρκυρα

πολλοὶ ἔχουνε νὰ ποῦνε
πῶς «τὸ φῶς» φέρει γίνεται
καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦνε,
ἔξανά νὰ κορδίσουνε

τὴν «Μάντζαρο» πηγαίνοντα
καὶ ἐκεῖ θὰ εὐτυχίσουνε....

Ἐξάνετος: Εἰς λοιπὸν πρὸς Ντάντη μου
ἐκρίναμε νὰ πάμε

καὶ ὅσο μ' ἐθυράνησες
σὰν κάσαμε νὰ πάμε;

Ἐξάνετος: Καλὰ καὶ καλὰ
καὶ τὴν ὁρὰ καὶ ἂν εἶμαι

ὡς πάμε νὰ γνωρίσῃμε
πρωτοχρονιὰ πῶς εἶναι?

ΦΡΑΔΑ περσμένα
μὰ δραχμὴ τὸ ἓνα.

Φύλλα περσμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὰ δραχμὴ τὸ ἓνα
εἰς τὸ χέρι θὰ μᾶς σκόσῃ.

Καινούργιος χρόνος σήμανε
γὰρ τοὺς Ρωμηοὺς καὶ πάλι
καὶ μ' ὅλα ταῦτα οἱ Ρωμηοὶ
δὲν ἄλλαξαν κεφάλι

Καινούργιος χρόνος σήμανε
καὶ οἱ Ρωμηοὶ ἀκούα
δουλεύουν δίχως ἐντροπή
ἐστὶ ποθητὸ τοὺς κόμματα

Καινούργιος χρόνος σήμανε
καὶ οἱ Ρωμηοὶ μ' ἀστεία
τὸ κόρτε συνεχίζουνε
ἐστὶ κεντρικὰ ταμεία

Καινούργιος χρόνος σήμανε
καὶ οἱ Ρωμηοὶ φωνάζουν
πῶς τὸ φῶς πολὺ ἀκριβὸ
ἀρχίζουν καὶ ἀγοράζουν

Καινούργιος χρόνος σήμανε
γὰρ τοὺς Ρωμηοὺς καὶ πάλι
καὶ ὁ καθείς πολιτικός
τὸ θέλει πῶς δὲν σφάλλει

Καινούργιος χρόνος σήμανε
καὶ ἐστὶς κλεινὰς Ἀθήνας
τὰ κάνουν πάλι θάλασσα
οἱ φίλοι τῆς Χρηστίνας

Καινούργιος χρόνος σήμανε
καὶ χάρις ἐστὶ λοφίον
ὅλ' ἡ Ἑλλάς κατήντησε
σωστὸ Φρενοκομεῖον!

«Βουρδουλάς»

ΤΟ ΔΕΛΤΑ ΒΙΑΣΟΡΜΕ

Ἐνῶ τὰ φόντα τῶν Ρωμηῶν
δὲν ἔχουν πᾶνη πέσιση
καὶ ἐμπρὸς μας πέφτουν τ' ἀγαθὰ
ὀκνηδὰ, σὰν βροχή.
Ἐν τούτοις ἄλλοι σκούζουνε
πῶς εἰμῶστε γὰρ θέσιμο,
καὶ ἄλλοι τὸ θέλτε βγάξουνε,
καὶ δάξουνε τὸ χεῖ.

† Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΦΩΤΟΣΒΕΣΤΑΙ.

Περικοδικὸ ἐπὶ Κέρκυρα
ἐπρόκειτο νὰ βγῇ
καὶ ὡραῖα πολλὰ πράγματα
ἤθελε νὰ μᾶς πῇ,
Γραφεὶς θὰ γράφανε σ' αὐτὴ
οἱ πλὴρ γραμματισμένοι
καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας
οἱ πλὴρ δικασκόμενοι.
Ἀλλὰ τὸ πολέμησαν
ἐκ φόβου καὶ κακίας,
ἀλλὰ καὶ ἀσθενείας,
ὡς πάλιν φωτεινὸ,
ἔδει πολὺ ἡθικὸ,
ὡς ἄλλοι πολέμησαν
καὶ τὸ ἡλεκτρικόν.
Φωτοδίδεται μὲν ποῖ ὁ Ἀχὺς
Ἀπ' τὸ πολὺ τὸ φῶς
ἡ κουταλοῦ, ἡ στραβωθὴ
καὶ μείνη μ' ἓνα μᾶτι
καὶ τοὺς εἶπῃ «Σπολάτι»
καὶ δέχεται συγχίνομα νὰ λέω.
Ἄλλὰ τὴν κικὴ μοῦρα μὲς
μοῦ ἔρχεται καὶ ἄλλο.

ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

Τῆς Γαρίτης πρῶην στίβου
εὐπροσπῶς ἐχρωματίσθη
καὶ μὲ δ,τι φαντασθῇ
κόκκινος ἐκκαλωπίσθη.

Ἐ' αὐτὸν τὸν κόσμον τὰ γελοῖα
εἶναι τόσον προσεῖα

ὥστε μὲρξ τὴν ἡμέρα
καταπνέει ἀνεκτὸ

Μεταξὺ πολλῶν ὑπερέων
—κοιμικῶν καὶ γελαστῶν
τώρα ἐσχίτως ἀνεφάνη
σύλλογος... χελιαστῶν

Κ' ἔχουν κέντρον τὴ Γαρίτσα
ὅπου φυάνουνε κεντρίους
ἕστες, μπότεδες, κανάτια
καὶ χωριέτικους Γαϊδάρεους

Τούτων ὅλων προεδρεθεῖ
Θύμιος ὁ προκατατετῆς
ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους
καὶ πιστὸς... χελιαστής

Κι' ὅταν λείπῃ ἀπ' τὴν πικρὰ
Μύρκος ὁ πρωτότοκός τος
—ἄνθρωπος χονδροκομμένος—
εἶν' ἐκεῖ ἀντιποδιστὴς του

Ζυβολέμηδες ἀπίσης
λυκουραϊστὲς καὶ φακίνοι
μπήκαν ὅλοι τοὺς στήματῃ
γὰρ νὰ ἱδοῦνε τί θὰ γίνῃ

Κ' ἔχουν δίλημ νὰ πιστεύουν
ἐπὶν κενούργα κατὴ θρησκεία
ποὺ ὑπόσχεται πηλὸφι
ἀλλὰ Τούρκας μὲ τ' ἀστεία

Στάβλος τὸν τοῦ θουνοῦ
εὐπροσπῶς ἐχρωματίσθη
καὶ μὲ δ,τι φαντασθῇ
κόκκινος ἐκκαλωπίσθη

Καὶ διαβάζουν πεθαμένους
καὶ ὀλοζώντανους σηκώνουν
καὶ δ,τι διαβόλο τοὺς τύχη
μὲς τὸ στάβλο τ' ἀποθώνουν

Ἐπὶ τὸν τοῦτου συζητοῦνε
γὰρ τοὺς ἀπιστοὺς τοὺς ἄλλους
καὶ μὲ βίγαν γατρεδούν
ὅσους πιάζουν ἀπὸ κάλλους

Κ' ἡ ἄλλοθεν εἶναι τὸρκα
—ὁ σὺν Θωμάς ὡς θυμωθῇ—
πῶς δὲν ἔχει πᾶνη ὀκνη
τὸ μυζλι τῶν ἀπὸ γνῶσε

Μὴ τὸ πέρνατε κατ' ἀστεία
φίλοι μου τὸ σοβαρὸ
ἔρχεται καὶ σπρίφουν βίδες
ἐπὶ Γαρίττ' ἀπὸ κειρό.

Καὶ γὰρ ὁ κόσμος ὅλος
—θηλυκοὶ καὶ σερνικοὶ—
γὰρ τὰ ὅσα κίνουν τώρα
ἐπὶ Γαρίττ' αὐτοκοί....

Ποῦ κειρὸς νομίζω εἶναι
—ἓνα μὴ γελοῦν οἱ ἄλλοι—
τὰς ἀφρόσεις ν' ἀρνηθοῦνε
καὶ ν' ἀλλοτρίουν κεφάλι

Γ' ἔξο' ἱερῶτης

Ὁ Ἀν Βασίλης ἐρχεται
ἀπὸ τὴν Κασσαρία
καὶ ἐπὶν Ἑλλάδα μόλις μπῇ
τὸν πρίναι ἀνδία

Ὁ Ἀν Βασίλης ἐρχεται
ἐπὶ δῶρα φορτωμένος
καὶ μπαίνει ἐπὶν Ἑρωτεύουσα
ὁ δόλιος κουρκασιμένος
Ρωτὰ νὰ μᾶθῃ οἱ Ρωμηοὶ
ὅν ἄλλαξαν κεφάλι
καὶ ὅλοι τοῦ λένε πράγματα
ὅπου τοῦ φέρουν ἑλὴν

Ρωτὰ ἀπ' ἐδῶ, ῥωτὰ ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ ὅλοι τὸν φέρουν
μὲ τὸ δέξῃ ἐπὶ στήθεα
δὺο μοῦτζες σ' ὅλους δίνε
τὰ δῶρά του δὲν δίνει
«Εἶναι οἱ Ρωμηοὶ ἀνάξιοι
γὰρ τοῦτα ὅσα τὰ δῶρα»
ὁ Ἀν Βασίλης διαλαλεῖ
καὶ φεύγει ἀπὸ τὴ χώρα
Κι' ὁ Ἀν Βασίλης ἐφυγε....
καὶ ὁ Ἀν Βασίλης πᾶσι
καὶ ἀπὸ τὰ δῶρα ἔκουσε
ἐπὶ χώρα μας ξερναίει...

Ν. Σιγῆς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΕΛΕΠΟΝΝΗΣΟΥ